

Kun näin sinut ensimmäisen kerran, hengitykseni salpautui. Tunsin samanaikaisesti kylmyyttä, kuumuutta, iloa ja surua. En tiennyt olisinko itkenyt vai nauranut. Näytit niin jumalaisen hyvältä, että minun teki mieli repiä vaatteet yltäsi heti. Maltoin kuitenkin mieleni, ja tyydyin katselemaan kauempaa. Seurasin sinua. Katsoin kaikki eleesi tarkkaan, imin kaiken sinusta itseeni. Jonnekin syvälle. Kävelit hyvin vähäeleisesti; et heiluttanut käsiäsi paljon, et laahannut jalkojasi, et tehnyt oikeastaan mitään ylimääräistä. Ääntäkään ei kuulunut, kun kuljit eteenpäin hiekkatietä. Olit, kuin haluaisit olla huomaamaton. Kuten minä. Lumouduin liikkumisestasi. Humalluin katselemisestasi. Lähdin seuraamaan sinua. Kuljin perässäsi, hyvän matkan päässä sinusta. Kuljit samoja reittejä, joita minäkin kuljen mielelläni, kun tahdon ajatella. Kuljit rautatien vieressä tovin matkaa, jatkoit puiston läpi ja päädyit rannalle. Kuljit täsmälleen saman reitin, kuin minä kuljen usein. Tästä kaikesta hullaantuneena tulin lähemmäs sinua. Et huomannut minua. Minä kyllä tiedostin sinut, erittäin hyvin. Tuoksusi lomaannutti kaikki elintoimintoni. Jos olisin kuollut sillä hetkellä, olisin kuollut todella onnellisena. En kuitenkaan kuollut. Tunsin itseni elävämmäksi kuin ikinä. Menit läheiseen kahvilaan. En voinut uskoa tätä todeksi. Kahvila on minun suosikkipaikkani, oikeastaan olen kanta- asiakas. Ilmeisesti sinäkin, sillä sisään mennessäsi huudahdit myyjälle: " Se perinteinen!" Äänesi kuulosti niin hyvältä, että olin kaatua lattialle. Ajatukseni karkaavat täysin uomistaan: "Olet täydellinen. Jumalainen. Haluan sinua, tässä ja nyt. Voisin vaatia sinut makaamaan pöydälle ja ottaa sinut, tässä, kaikkien nähden." . "Se perinteinen" oli näköjään korvapuusti ja cappuccino. Taas yhteinen tekijä välillämme, sillä juuri nuo minäkin tilaan aina tässä kahvilassa. En voinut uskoa tätä todeksi. Hetken mielijohteesta kävelin tiskille ja sanoin ehkä jopa tarpeettoman kovaan ääneen: " Samat kuin tuolle miehelle!" ja osoitin sinua ujosti. Katseemme kohtasivat ehkä nanosekunnin ajan, mutta se tuntui tunnilta, ehkä jopa päivältä. Lopulta kuitenkin käänsit katseesi pois ja menit istumaan pöytäan. Saatuani puustini ja cappuccinoni, menin myös pöytäan, vähän matkan päähän sinusta, mutta säilytin näköyhteyden. Pullakahvien ajan katselimme toisiamme. Hymyilimme toisillemme. Huomioin kaikki piirteesi kasvoistasi, jokaisen ihanan pisaman ja luomen (myös sen, joka on poskessasi)- Hymykuopat. Kaiken. Sinulla on varmasti maailman seksikkäin hymy. Lopulta se hetki, elämäni paras kymmenminuuttinen, oli ohi. Lähdit sanomatta sanaakaan. Kun olin itse saanut pullani syötyä ja kahvini juotua, lähdin ulos. Katselin näkyisikö sinua, mutta ei näkynyt. Lähdin kotiin, osin pettyneenä, mutta silti onnellisena. Tapahtumasta on kolme vuotta, enkä ole nähnyt sinua kertaakaan kahvilasta lähtösi jälkeen. Silti muistan edelleen sinut, täydellisesti. Muistan jokaisen eleesi, äänesi. Voin edelleen tuntea sen mielihyvän jota koin, kun vain katselin sinua. Tunnen tuoksusi nenässäni, kuulen äänesi korvissani. Näen kasvosi kun suljen silmäni. Kuljen reittejä, joita kuljin silloin perässäsi, toivoen näkeväni sinut. Ajattelen sinua ja hymyäsi joka ilta nukkumaan mennessäni, ja joka aamu herätessäni. Elättelen toivetta, että tapaisin sinut vielä, edes kerran.